

6. Wennad, ded! waat kui bnsad
meie waesed olleme! Jummal tahhab meie
wollad kustutada heldeste. Eks siis meiegi
ka tahha teine teisel andes anda? Leppi-
go siis iggamees, kel weel wiha siddames!

A-13

104075

Jummal-sanna laulud.

Üllespandud

Jüri kihelkonna õppetajast

A. J. Winkler.

A 13.

6

(Aus den Beiträgen besonders abgedruckt.)

Tarto linan 1816.

Trükkitu J. E. Schünmanni kirjadega.

ark. 301 V
R 61

Antoni Duhari Nõmmis

Den Druck erlaubt
Sector G. v. Roth, Censor.

Dorpat, den 8. Febr. 1816.

21A

2/26243

I.

Gott ist mein Lied ic., von Gellert.

Loja au ja kirus.

Ommal wisit.

1. Müüd jummalal ma tahhan laulda röömsast! ta walmistand keif ilma maad ja taewast, ja keif, mis ligub taewa al.
2. Kui ütleb ta, siis ilma maad jo walmis; ja käsib ta: ei ennam polle tarwis, siis nende asse teadmatta.
3. Tä wallitsus on selge au ja heldus; ja tõssidus ja tarkus ning ka digus on tema järke kinnitus.
4. Kui rikkas ta! Üks õnnistusse merri! Jo algmisest meid õnnistand tä wäggi, ja õnnistab meid lõpmatta.

5. Mis taewa sees, mis ma peäl ning ka merres, keif jummal nääb, ja mis ka pimmedusses, se awwalik ta silma ees.

6. Ta tunneb mind, ja minno ohkamised; nääb mo head tööd ja minno eksitused, ja aitab ikka heldest mind.

7. Mis temma käest mo osfaks peab sama, ja millal teäl mo ello peab lõpma, keif temmast seätud algmisest.

8. Jah, sinno käest keif ollen, jummal, sanud. Siis sago ka so nimmi auustud! Mo su sind kiitko iggawest!

9. Kui illusad ja kaunid on so teud! Ka põrm ja tolm, mis alwaks kül saab petud, so wägge meile näitwad.

10. So kõrre seest so au kui peeglist paistab; mis mää peäl, mis metsas, orrus kaswab, se juttustab so tarkusfest.

11. Sa kastad maad, wiid meid hea rohhomale, ja päwad, ööd ja tarwidust süst same; oh, õnsad on so allamad!

12. Ei warblane so tahtmatta ei lange; mis kardan siis, ehk aeg ka wahhest kange? Mo jummal on mo karjane.

13. Kui jummal mind siin isfi tahhab hoida; siis naeran ma ma-ilma ning ka hauda, siis põrgo-haud! ma naeran sind.

Wenn ich, o Schöpfer, deine Macht re.
von Gellert.

Wifil: So pole, isand, süddamest, n. t. f.

1. Kui hakkas järrelmõtlemas, mis woimust sul, oh jummal, mis armo, heldust, tarkust ka, sa näitad iggal aial; siis minna immetelledes, ei moista, kuis sind tännades, sind pean kiitma loja.

2. Mis silmad agga näwad teäl, se kulutab so auu, ja taewas sures kõrges seäl, se kiidab sinno nouu. Kes päikest seenna üllendand? Kes auga tedda ehhitand? Kes sadab tähhed wälja?

3. Kes juhatab teed tulele? Kes sadab wihma kõrgest? Kes annab joudu ilmale, et se meid toidab rohkest? Sa wägaw jummal olled se! Kui piltwed lähwad kõrgesse ni lõpmaita so heldus. —

4. Mis ial suur ehk weikene, keif asjad sind ka kiitwad. Se keigewähhem ussike ka hüab: kiitke lojad! Mind, ütles pu ta illo sees, mind lonud jummal iggawes, keif rahwas kiitke lojat!

5. Ja se, kes omma ihhoga so tahtmist tehha jouab, se kes siin omma waimoga so

taewa riki nouab, se innime on ennesel üks ellus märk siin ilma peäl, mis näitab sinno surust.

6. Mo hing siis kiitko lõpmatta sind, kus ma käin ehk ollen! Sind kiitko keif ma-ilm ma! Ma-ilm, oh ütse Amen! Oh auusta nüüd jummalat! Oh teni omma isandad, ja loda temma peäle!

3.

Der Herr hat alles wohl gemacht 2c.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 180.

Jesuse Kristusse illestoumisest.

1. Keif on nüüd jummal hästi teind! ta pühha nou on korda läind! ma-ilm on häddast peästetud, ja Jesus jälle auustud, Halleluja!

2. Ta wottis heldest süddamest siin kannatada meie eest; läks sanna kuuldes haugasse, ja seält ta lääd nüüd taewasse. Halleluja!

3. Oh risti-rahwas, wotkem ka ta jälgi möda astuda! kes temmaga siin kannatab, se temmaga ka taewa saab. Halleluja!

4. Kes surma läinud meie eest on tou-

nud jälle haua seest! Nüüd surma wäggi kautud, nüüd meie lotus kinnitud! Halleluja!

5. Ta jääb meil sõbraks taewaski, kui agga waggad olleme; ja mis ta sõbrad nutwad teäl, kül tunneb temma sedda seal. Halleluja!

6. Mu olgo, Jesus, sulle nüüd, kes sa meil saatnud kallist hüüd! kes istud isä kõrgelkäel, sul laulgo keige rahwa keel: Halleluja!

4.

Wie sanft fliehet mir mein Leben hin 2c.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 467.

Wagga risti-innimesse õnnest.

1. Mis waitist ello aian ma ni kaua kui ma ellan, kui minna agga hõlega end patto eest siin hoian, ei tühja mitte hirmusta, waid armastusse waimoga siin digust takka nouan.

2. Mo jummal on mo teede peäl mo saatja ja mo kaitsja; ja igga päwaga saan teäl ta armo uest moista. Mind temma wäggi kinnitab, ja temma arm mul walmistab keif, mis mul tõest tarwis.

3. Kui mind ta arm siin rõmustab, ja murred mind ei waewa, ehk jummal mind ni õnnistab, et saan häid päivi nähha; siis tunnen kites tännades, et temma armust üksines keif õnnistus meil tulleb.

4. Ka hädda sees ei kauta ma omma julgust ärra, ja kui mo waew mind panned ka siin halledaste nutma; siis issa waim mul tunnistab, et ta mind ikka armastab, sest lahutust siis tunnen.

5. Kui ma ilm omma nouuga mo usko puab woita, ja minno südda tahhab ka jo patto pole pöördä; siis mind mo jummal kinnitab, mind nomib ja mind juhhatab, et ma saan jälle tele.

6. Ma tean et mo õnneks se, kui issa tahtmist täidan; sest ussun minna kindlaste, et kui ma õigust nouan, mul jummal annab joudo ka, ni tehha ja ni ellada, kui temma sanna näitab.

7. Ja oh! mis rõõm mul süddames, kui ma head tehha jowan! Mis rõõm mul, kui ma õigusses pääw päwalt kasun, kaswan! se hinge pühhitseminne, ja taewa pole joudminne, se teeb mo ello kalliks.

Herr, mache meine Seele stille u.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 344.

Ristiis ning kuusatuses.

Wisi! Kes jummalat ni lassab tehha, n. t. s.

1. Jummal, waigista mo süddant! Mo risti koorma olled sa mul issi seadnuud ja heaks arwand, ja sinno nou on laitmat-ta. Ei jä mul kahjuks ühtegi; sa woid keif pöördä teiseti.

2. Ka kitsa tede peäl wiid sinna mind ikka õnnistusese, ja iggast waewast korjan minna suurt rahho omma hingele. Kül sebda otsa wimaks nään, kui agga sinnul truiks jäään.

3. Oh, lasse mind siis rahhul olla, kui panned peäle kuusatus! So palwele woin siiski tulla, sa annad pühha kannatus; ja kes so tahtmist rõõmsast teeb, se ikka sinno holeks jäään.

4. Mis tulleb meie õnneks tõest on ennamist meil teadmatta, ja oh kui rummalad on wahhest keif meie murred, nouud ka! Mis ükski tänna mõtlege, kül sünnis home peage.

5. Sa jummal tunnud üksnes selgest, mis minnul kasuks siin ja seal, ja sedda annab minnul heldest so helde pühha isä meel. Sest ütlen ma nüüd rõõmsaste: mis tahhab jummal, sündko se!

6. Kõl se tund jouab üksford kätte, et sinust saan täit õnnistust; sest sa wiid omma palle ette keik, kes siin noudwad pühhitsust. Ja siis naad tundwad rõmoga, et sa neid saatnud armoga.

7. Seal saan ma omma waewa kasso siis iggaweste kätte ka, seal laulan, tundes kallist rahho, ka iggaweste tännoga: mind isäand ikka armastand, ta on keik auga lõppetand!

6.

Wie sicher lebt der Mensch ic., von Gellert.

Surmast.

Wist! Oh Jesus Kristus tulle sa, n. t. s.

1. Oh kuhho mõtleb innime? Ta ello on kui diekl, ja siiski on ta kartmatta, ehk kül ta pattust pöõrmatta.

2. Kes noor, se ütleb: aega weel! Mees lodab omma rommo peäl, ja wanwad ikka mõtlewad, weel aasta aega ollewad.

3. Oh ärra ütle: efs ma nä, et surma käes ma iggapä? Sest siis wast surma mälletab, kui sa sest targemaks ka saad.

4. Siin murretsema peame, et taewas õnsaks saaksime; ja igga tunnike on teäl, meil õnnistusseks antud weel.

5. Surm wiib meid kohto ette siit; seäl tousewad keik meie süüd; need sallajamad mõttedke seal awwalikkuks tehakse.

6. Et surm nüüd allati so ees, siis ella waimo murre sees, ja katsu omma usko teäl, kas ellaw ta ehk surnud weel.

7. Üks palwe ehk üks nutto heäl, siis kui so hing jo kele peäl, ei se te ühhe korraga so süddant puhtaks, pühhaks ka.

8. Ja muud ei maksa loja ees, kui agga õigus süddames, ja usk mis himmud surretab, ja pühhad kumbed sünnitab.

9. Ei hing sa pühhaks waewata, ka mitte ilma abbita; sepärast kaäna agga hoolt, siis aitab jummal omma poolt.

10. Se üllem asfi ilma peäl, mispärrast olled lodud teäl, mis teeb, et surred õnsaste, se on, et ellad pühhaste.

II. Kes nisugguseks elluks teäl end ohwrib, kui on aega weel, pääw päwalt parremaks ka saab, se surma hästi mälletab.

12. Kas mälletan ni surma ka? Oh

isfand jummal hallasta! Mo meie surma tullea, et õppin sulle ellama.

13. Mind lasse omma süddant ka siin truist läbbi katsuda: kas temma sees on armastus, usk, lotus, rahho, kannatus?

14. Las' mind sult armo palluda, ja patto wasto woitelda, et, kui surm tuleb minnule, so rahho jääks mo hingele.

7.

Gott, deine Güte reicht so weit etc., von Gellert.

Üks palwe laul.

Wifil: So pole, isfand süddamest, n. t. f.

1. So heldus, jummal, ullatab ni ma kui taewa ülle; so südda ikka hallastab; ja sinno joud ei lõppe; oh helde, wäggen isfa sa, mind omma last nüüd kule ka, et tullen sinno palwel!

2. Ei pallu ma suurt warrandust, ei ilma kallid asjo; mul auna agga tarwidust, et sest ei olleks pudo, ning tarlust jummal tunda sind, ja Jesust, kui ka ennast mind, et hing woiks rikkaks sada.

3. Suurt auu ma ei pallu ka, ehk kaliks sedda peaks; mind pattust agga puhasta, et ennast ei te alwaks, ning sedda

auu anna mul, et armas ollen, jummal, sul, ja neil kes tõest waggad.

4. Ei polle ka pitk igga se, mis so käest, jummal, ihkan, waid et ma ellus targaste so taewariki nouan. Mo ello päwad on so käes; mind lasse agga sinno ees, kui surren, armo leida!

8.

Rev. Doms. Gesangb. Nr. 434.

1. Mõttelge, oh ristihäwas, waeste peäle armoga; olge neile nende waewas ikka abbits rõmoga! Sedda teggi Jesus Kristus, se on süs ka meie kõhhus; ja kes waesid awwitab, jummalat se auustab.

2. Sõõtkke neid kes näsaga näwad, katke neid kes allasti, tehke lahti ommad maiad neil, kel asset kussagi; püüdke arraid rõmustada, ja kes nõbrad toetada; andke waesel lapsel ka temma jaggo keelmatta.

3. Ürge andke üksnes neile, kes teid wägga palluwad, ehk kes enne head teind teile, ja teil jälle tassuwad; püüdke keigel appi jouda, tarwidust ka neile nouda, kes siin nutiwad sallaja, ja ei julge palluda.

4. Ja head tehhes, ärva kaeba, sedda koormaks arwades; au se on, kui sa nääd

waewa wennal abbi ofsideš. Suur ja auru-
linne olled, kui sa wennal appi tulled, ilma
kasso noudmatta, ilma waewa kart-
matta.

5. Ja mis kallist rõmo tunned, kui sa
aitnud häddalift! Kui seält rõmo heale
kuled, kussa olli waew ja rist, ja keik no-
red ni kui wannad sinno nimme õnnis-
tawad! Taewa rõmo tunda saad, kuwa-
lift kui rõmustad.

6. Jummal tassub sinnu jälle, mis
sa teinud teistele; joudo annab ta so tõle,
õnnistud on sinno tee; süddameš sa tun-
ned rahho, teiste jurešt leiad armo, ja saad
wimaks auuga ello kroni pärrida.

7. Nuttagem siis, et weel aega, om-
mad annid jaggades! Same isfa jure tae-
wa, siis seält leiame keik eest. Kuulgem
waeste nutto-heale, hallastagem nende
peäle, jummal hallastab siis ka meie peäle
armoga.

9.

Lied von Münter. f. Doms-Ges. Nr. 437.

1. Kes ei anna wennal andeks, ei se
andeksandmist sa; selle südda jääb siis ras-
teks ellus ni kui surmas ka; ja ta patto

wõllab tewad iggawest ta hingel' hawad.
Hing, oh wotta arwada, kas woid sedda
kanda ka?

2. Ni kui jummal hallastades mei'ga
wottab kannata, ni kui Jesus kannatades
waenlaste eest pallus ka; nenda pean kan-
natama, süddamešt ka andeks andma, ja
kes waeklast õnnistab, õnnistust se kätte
saab!

3. Wotta siis, mo hing, ni tehha!
Leppi ikka rõmoga, ärra wotta kätte näh-
ha, egga wiha piddada, wihamehhe eest
waid pallu, head ka kurja eest tal tassu.
Ja te sedda heldussešt, rõõmsaste ja südda-
mest.

4. Sedda, ni kui kohhus täita, aita
jummal abbimees! Lass mind wiha was-
to seista walwades ja palludes, lass mind
Jesust meles kanda, ja keik sinno holeks
anda, mõtteldes, et minnage isfi ollen
pattune.

5. Täida mind, oh isfand jummal,
omma poia waimoga! Ja kui minna ig-
gal wennal andeks annan rõmoga; anna
siis ka minnul andeks, et jääb ikka sinno
lapses! Zuhhata ka wihamees, et ta
leppiks süddamešt!